Боби наваду дуюм — Ин чӣ гуна ҷавоб аст?

Саволҳо воситаи муҳимест, ки ба воситаи онҳо мо меомӯзем. Аммо баъзе одамон савол медиҳанд, дар ҳоле ки ҷавоби онро аллакай медонанд. Онҳо ин корро мекунанд, то аз ҷавобҳои ҳақиқие, ки барояшон маълуманд, канорагирӣ намоянд.

Баъзе одамон савол медиҳанд, зеро мехоҳанд ҷавобро донанд. Онҳо ҷавобро намедонанд ва мехоҳанд ба саволҳое, ки дар зеҳнашон пайдо мешаванд, посух ёбанд.

Баъзеҳо савол медиҳанд, зеро мехоҳанд шахсе, ки аз ӯ мепурсанд, ба душворӣ афтад. Онҳо мехоҳанд барои ӯ мушкилӣ эҷод кунанд, бинобар ин саволҳои ҳилаомез, душворфаҳм ва ҷавобашон мушкилро медиҳанд.

Баъзе одамон ҳам аз он сабаб савол медиҳанд, ки дигар чизе барои гуфтан надоранд. Онҳо наметавонанд андешаи худро мустақимона баён кунанд, аз ин рӯ савол медиҳанд.

Дар ҳаёти Исо борҳо одамон назди Ӯ бо саволҳо меомаданд. Ӯ ба ҷанбаи рӯҳонии зиндагӣ назари нав ва тоза оварда буд, ки боиси ҳайрат ва сардаргумии роҳбарони яҳудӣ мегардид.

Дар Инҷили Матто 21:23–27 онҳо назди Ӯ омаданд ва савол доданд. Дар ин порча сухан дар бораи он меравад, ки ҶАВОБИ ДУРУСТ БА САВОЛИ ДУРУСТ КАДОМ АСТ.

Матт 21:23-27: "23 Ва ҳангоме ки ба маъбад омада таълим медод, саркоҳинон ва пирони қавм назди Ӯ омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?» 24 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам; 25 Таъмиди Яҳьё аз куҷо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки „аз осмон буд“, Ӯ бигӯяд: „Пас чаро ба вай имон наовардед?“ 26 Ва агар гӯем, ки „аз инсон буд“, — аз мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳьёро набӣ медонанд». 27 Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам."

Барои ёфтани ҷавоб, мо бояд САВОЛҲОЕРО, ки дар ин оятҳо матраҳ шудаанд, омӯзем. Пас биёед онҳоро як ба як дида бароем.

ИХТИЁРИ ШУМО АЗ КУҶОСТ? Ин саволро роҳбарони яҳудӣ аз Исо пурсиданд. Ин одамон — саркоҳинон ва пирони халқ — аз он чизҳое, ки Исо анҷом медод, нигарон буданд. Ӯ чӣ кор мекард?

Қаблан дар ҳамин боби 21 мехонем, ки Исо ба маъбад даромада, онро пок кард. Ӯ онҳоеро, ки дар он хариду фурӯш мекарданд, берун ронд ва мизҳои саррофонро чаппа кард. Пеш аз ин бошад, Ӯ савори курраи хар ба Ерусалим ворид шуда буд ва ҳамду санои мардумро пазируфта буд. Дар маъбад Ӯ беморонро шифо медод.

Акнун ин роҳбарон, пирони халқ, назди Исо омада, аз Ӯ пурсиданд:

«Бо кадом қудрат Ту ин корҳоро мекунӣ? Ва кӣ ин қудратро ба Ту додааст?»

Дӯсти азиз, мехоҳам бигӯям, ки онҳо беҳуда ин саволро надоданд. Албатта, шахсе, ки чунин корҳоро анҷом медиҳад, бояд салоҳият ва қудрате дошта бошад. Касе бояд ба ӯ чунин қудрат дода бошад. Аз ин рӯ, саволи онҳо дуруст буд.

Аммо агар онҳо ин саволро барои гурехтан аз ҷавоби ҳақиқӣ дода бошанд, он гоҳ масъала тамоман дигар мешавад. «Бо кадом қудрат Ту ин корҳоро мекунӣ?» — ин саволи дуруст аст, саволе, ки бояд бо тамоми дил ба он таваҷҷӯҳ кард.

ТАЪМИДИ ЯҲЁ АЗ КУҶО БУД? Ин саволро Исо ба роҳбарони яҳудӣ дод.

Исо ба саволи онҳо чунин ҷавоб дод:

«Ман низ аз шумо як чизро мепурсам; агар ба Ман ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Сипас Ӯ саволи муқобил дод:

«Таъмиди Яҳё аз куҷо буд: аз осмон ё аз одамон?»

Исо ба онҳо саволи хеле муҳим дод — саволе, ки бояд ба он ҷавоб медоданд; саволе, ки эҳтимол пештар низ дар назди онҳо истода буд, вале онҳо аз ҷавоб додан ба он худдорӣ мекарданд. Исо онро рӯирост ба онҳо пешниҳод кард.

Дар оғози Инҷили Матто, Яҳёи Таъмиддиҳанда ба мавъиза оғоз намуд. Паёми ӯ чунин буд:

«Тавба кунед, зеро Малакути Осмон наздик шудааст».

Ва ба онҳое, ки барои шунидани ӯ меомаданд, мегуфт:

«Мевае биёред, ки шоистаи тавба бошад».

Акнун Исо мепурсад:

«Таъмиди Яҳё аз куҷо буд: аз осмон ё аз одамон?»

Дуруст буд, ки онҳо ба ин савол ҷавоб диҳанд. Дар давоми солҳои хизмати Яҳёи Таъмиддиҳанда онҳо бояд ҷавоби онро медонистанд. Ва Исо ин саволро бевосита дар назди онҳо гузошт.

Ӯ танҳо гуфт: «Агар ба Ман ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

ҶАВОБ КАДОМ АСТ? Ҳар яки мо гоҳе бо ин савол рӯ ба рӯ мешавем.

Онҳо ба муҳокима сар карданд. Маънои саволи Исо ба онҳо равшан шуд. Акнун чӣ ҷавоб диҳанд?

Онҳо чунин андеша мекарданд:

«Агар бигӯем: "Аз осмон", Ӯ ба мо мегӯяд: "Пас чаро ба ӯ бовар накардед?"»

Агар паёми Яҳёи Таъмиддиҳанда аз осмон буд ва онҳо ба ӯ гӯш надоданд, пас маълум мешавад, ки онҳо паёми осмониро рад кардаанд. Ин айбдоркунии хеле ҷиддӣ буд.

Ин одамон роҳбарони динии халқ буданд. Агар мегуфтанд, ки паёми ӯ аз одамон аст, аз мардум метарсиданд, зеро мардум Яҳёро хеле эҳтиром мекарданд ва ӯро пайғамбар медонистанд. Агар онҳо мегуфтанд, ки паёми ӯ аз одамон аст, ба яке аз таъсиргузортарин воизони замони худ беэҳтиромӣ мекарданд.

Пас танҳо ду имконият вуҷуд дошт: ё таъмиди Яҳё аз осмон буд ё аз одамон.

Онҳо диданд, ки дар ҳар ду ҳолат ба душворӣ меафтанд. Аз ин рӯ, танҳо гуфтанд: «Намедонем».

Аммо дар асл чунин набуд. Онҳо медонистанд, ки паёми Яҳёи Таъмиддиҳанда аз куҷо омадааст.

Он гоҳ Исо гуфт: «Пас Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Зеро агар Ӯ мегуфт, ки қудрати Ӯ аз осмон аст, вале онҳо паёми Яҳёи Таъмиддиҳандаро, ки аз осмон омада буд, қабул накарда буданд, пас паёми Ӯро низ қабул намекарданд.

Аз ин рӯ, хеле муҳим аст, ки инсон мувофиқи ҷавобҳое зиндагӣ кунад, ки аллакай медонад. Он вақт ҳам ва имрӯз ҳам одамоне ҳастанд, ки бештар аз он чизе медонанд, ки эътироф мекунанд.

Қудрати Исо аҳамияти бузург дорад. Агар шумо дарк кунед, ки Ӯ кист, чаро омадааст ва чаро он корҳоро анҷом додааст, барои имони худ асоси мустаҳкам хоҳед дошт.

Вақте ки ҷавоб равшан аст, набояд аз он гурехт, зеро Ӯ метавонад ҳамон чизеро бигӯяд, ки ба он пирон гуфт. Онҳо маънои суханони Ӯро фаҳмиданд, вақте пурсид: «Пас чаро ба ӯ бовар накардед?»

Агар шумо медонед, ки Исо кист, дигар пайваста савол надиҳед, балки ба Ӯ имон оваред.